

Văn tế Ân sư Đức Ông Phêrô Nguyễn Quang Sách, cựu giám đốc Tiểu chủng viện Sao Biển

Than ôi

Nước đổ về nguồn, lá rơi về cội.

Gió thổi về đâu, gió đi đâu?

Cánh buồm xuôi gió, rẽ sóng tách bến trần gian, thuyền
và bến đôi ngả chia ly từ biệt.

Lá độ vào thu đậm sắc vàng gió lay xào xạc, run rẩy lia
cành cảnh tử biệt sinh ly.

Ôi! Tựa giấc chiêm bao, nhân sinh duyên kỳ hữu định,
giây phút nên không trăm năm có là bao.

Thương nhớ Cha.

Thưở tập tễnh vào trường, Bãi Dương gió reo tiếng vi vu,
sóng vỗ khúc rì rầm, mái trường ngói đỏ Mẹ Stella Maris
phủ bóng sớm hôm.

Những mái đầu non trẻ vị thành niên, sức đương
lớn tuổi đương lên, tính khí thất thường, như bầy ngựa
chứng dồn chân hồng sai vó không cương muôn dặm.
Những giờ học, giờ kinh, giờ huấn đức, hánh lễ, vui chơi
được nghe câu Alter Christus, từ bỏ tính riêng nề nếp khép
mình vào khuôn khổ.

Giờ nào việc ấy

Cha luôn nhắc nhở, lúc nghiêm lúc hòa ái khúc chiết tỏ tường.

Tốt khen thưởng, lỗi phạt không dung túng.

Uốn nắn mầm non cho vươn thẳng vươn cao.

Dấu chân Cha rảo bước ngược xuôi, ánh mắt sáng ngời
niềm tin vững mạnh.

Xâu khóa cầm tay leng keng điểm báo, giọng khe khẽ
hăng chừng nhắc nhở: Cha đây, trật tự!

Đông qua Xuân đến, Hạ về Thu tiếp diễn

Bát tiết tứ thời, năm canh sáu khắc vắn xoay.

Trách nhiệm vuông tròn giáo dục mầm non Giáo Hội,
chiến sĩ đức tin can trường khí phách nổi gót tiền nhân.
Một lòng trung kiên một đời vững dạ, tận tụy phụng sự
Thiên Ý theo gương Chí Thánh Giêsu.

Chúng con nay,

Dạ nhớ khó quên,

tắc dạ bồi hồi cánh nhận đã về Nam, ơn nghĩa hiếu dày
khôn đáp trả.

Nhất tự vi sư hãn hồ muôn muôn tự vi sư.

Mây hợp hợp tan, nhân sinh thù vô tử? Biết rằng cõi
nhân sinh là thế.

Hoa nở nở tàn, đục vấn tương tư xứ? Chắc hẳn là điệu
khúc tiễn Người đi.

Ôi thương thay!

“Nước trong chảy, lòng phiền chẳng rửa.

Cỏ xanh thơm, dạ nhớ khó quên.” (Đặng Trần Côn)

Cung duy Ân Sư, Cúc cung bái.

Tân Hội 8/3/2017

Nguyễn Công Khanh SB70